

РЕШЕНИЕ

№ 644

гр. Бургас, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Йорданка Г. Майска
РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА Въззивно
гражданско дело № 20212100501772 по описа за 2021 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано пред настоящата съдебна инстанция по повод въззивна жалба на СДРУЖЕНИЕ „СПОРТЕН КЛУБ НА ГЛУХИТЕ СПОРТ ТУРИЗЪМ И ЗДРАВЕ“, ЕИК : 102928664, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ул. „Самуил“ № 55, партер, представлявано от председателя Й. Б. Г. , подадена чрез упълномощения му проти в решение № 261000 от 19.07.2021 г., постановено по гр. дело № 4321/2020 г. по описа на РС-Бургас с което първоинстанционния съд е **уважил** предявените от ищеца МИНИСТЕРСТВО НА МЛАДЕЖТА И СПОРТА, БУЛСТАТ : 175745920, с адрес: град София, бул. „Васил Левски“ № 75, искове по чл. 422 от ГПК вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД за **приемане за установено** по отношение на ответното сдружение, че същото му дължи сумата от **1705.23лв.-** главница на основание чл.11, ал. 3 от сключения между страните договор № 36 – 00 – 572 от 11.06.2015 гв. за предоставяне на целеви финансови средства, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК- 15.04.2020 г. до окончателното ѝ плащане, за които вземания ищецът се е снабдил със заповед № 781 от 23.04.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 2005/2020г. по описа на РС-Бургас, и е присъдил в полза на ищеца направените в исковото производство пред първата инстанция разноски в размер на 134.11 лв. и направените в заповедното производство разноски в размер на 34.11 лв.

В подадената въззивна жалба се изразява недоволство от обжалваното решение, с твърдения за неговата неправилност, като постановено в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Сочи се, че изводите на съда са изградени при несъобразяване на нормата на чл. 235 от ГПК, като се навеждат и съображения за явната му необоснованост и липса на мотиви. По подробно изложените в

жалбата съображения се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което исковите претенции да бъдат отхвърлени. Не са направени доказателствени искания. В съдебно заседание въззивникът, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа въззивната си жалба и моли за отмяната на обжалваното решение като неправилно, постановено в нарушение на материалния закон. Претендира присъждане на разноските по делото.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемия –ищец МИНИСТЕРСТВО НА МЛАДЕЖТА И СПОРТА, чрез упълномощения си процесуален представител- юрисконсулт е представил писмен отговор, в който е оспорил въззивната жалба като неоснователна. Изложил е подробни съображения за основателността на исковите си на соченото договорно основание, като е посочил, че представените от ответника документи за суми на обща стойност 1705.23 лв. не доказват, че извършените разходи са в съответствие с уговореното в чл. 5, ал. 1 от договора целево предназначение, поради което счита, ответникът дължи възстановяването им. По подробно изложените в жалбата доводи счита, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Не са направени доказателствени искания. В съдебно заседание въззиваемото дружество не изпраща представител. Депозира писмено становище, че поддържа писмения отговор на въззивната жалба, като моли съдът да потвърди първоинстанционното решение и прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Бургаският окръжен съд, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, по вътрешно убеждение, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районният съд е сезиран с предявени от ищеца Министерство на младежта и спорта установителни иски с правно основание чл. 422 от ГПК и чл. 79, ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД за приемане за установено по отношение на ответника Сдружение „Спортен клуб на глухите спорт туризъм и здраве“, че същият му дължи сумата от 1705.23лв.- главница на основание чл.11, ал. 3 от сключения между страните договор № 36 – 00 – 572 от 11.06.2015 гв. за предоставяне на целеви финансови средства, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК- 15.04.2020 г. до окончателното ѝ плащане. За претендираното вземане ищецът се е снабдил със заповед № 781 от 23.04.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 2005/2020г. по описа на РС-Бургас, като с оглед постъпило в срока по чл. 414 от ГПК възражение от длъжника и съобразно указанията на заповедния съд, ищецът е предявил горепосочения иск за съдебно установяване на вземанията си по заповедта по чл. 410 от ГПК.

В исковата молба се твърди, че основание чл.59б, ал.2, т.1 от ЗФВС /сега отм. /, програмата за развитие на спортни клубове, заповед № РД – 09-00 – 251 от 29.05.2015г. на министъра на младежта и спорта и одобрен проект с входящ номер от 24.04.2015 г. между страните е сключен договор № 36–00–572 от 11.06.2015 г., по силата на който ищецът е предоставил на ответника целеви финансови средства в размер на сумата от 5950 лв. за изпълнение на описаните в одобрения проект дейности, извършени в срока по договора до 31.12.2015 година, като за целта до 31.01.2016 г. сдружението - бенефициент следвало да представи в ММС финансов и съдържателен отчет за посоченото целево разходване на предоставените му финансови средства. Твърди се, че съгласно представените от ответника отчети са посочени като разходвани финансови средства дейности в общ размер от 5 976.63 лв., от които за целево разходвани средства ищецът е признал сумата в размер 4 244.77 лв., като за разликата от 1 731.86лв. ищецът счита, че средствата не са разходвани целево, поради което не ги е признал като разходи. Уточнено е, че общо непризнатата сума от 1731.86 лв. включва сумата 26.63 лв., която не е призната като разход, тъй като надвишава

предоставения максимален размер на утвърдените финансови средства, а останалата част, представляващ исковата сума от 1 705. 23 лв. – ищецът е счел, че същата е отчетена с документи, които не отговарят на приложимото счетоводно, финансово и данъчно законодателство. Твърди се, че въпреки изпратеното на ответника за изискване на липсващите документи, такива не са представени в предоставения срок, поради което ищецът е поискал възстановяване на процесната сума на основание по чл. 11, ал. 3 от договора, по следните съображения: за сумата 72.73 лв. не е виден номера и получателя на фактурата и не е представено копие на фактурата, а само фискален бон; за сумата от 1500 лв. липсва представено копие на сметка за изплатени суми към представения граждански договор от 1.01.2015 г. на И. М. Д.; за сумата от 25 лв. към заповед за командировка № 3 от 22.04.2015 година на Й. Б. Г. липсва копие на автобусен билет на посочената стойност в посока Бургас – София; а представените фактури за ел. енергия от 25.10.2015 г. и от 25.11.2015 г. не са издадени на името на ответника. Сочи се, че ответникът не е възстановил претендираната от ищеца сума от 1705.23 лв., поради което се иска установяване на дължимостта ѝ, ведно със законната лихва.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е депозирал писмен отговор по исковата молба. В съдебно заседание е заявил, че оспорва иска и е представил писмени доказателства.

С постановеното по делото съдебно решение, първоинстанционният съд е уважил изцяло предявените искове, ведно със законна лихва, като е приел, че е налице соченото от ищеца договорно основание по 11, ал.3 от сключения между страните договор, тъй като направените разходи и представените документи от ответника за тях не са отчетени съгласно изискванията на утвърдената програма, чиято преценка съгласно договора е на ищеца.

При служебната проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост, поради което намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. По същество след съвкупна и самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, от фактическа страна съдът намира за установено следното:

Безспорно установено е по делото, че на основание чл.59б, ал.2, т.1 от ЗФВС /сега отм./, програмата за развитие на спортни клубове, заповед № РД – 09-00 – 251 от 29.05.2015г. на министъра на младежта и спорта и одобрен проект с входящ номер от 24.04.2015 г. между страните е сключен договор № 36–00–572 от 11.06.2015 г., по силата на който ищецът е предоставил на ответника целеви финансови средства за развитие на спортовете на глухите в размер от 5950лв. Разходите за изпълнение на описаните в одобрения проект дейности съгласно чл. 5 от договора следва да са извършени до 31.12.2015 г. Съгласно чл. 7 от договора в срок до 31.01.2016 г. сдружението - бенефициент е задължено да представи на ищеца финансов и съдържателен отчет за посоченото целево разходване на предоставените му финансови средства, придружен със заверени копия от документите за извършените плащания и изплатени възнаграждения, съобразно посочените в клаузата подробни изисквания.

По делото не се спори, а и от данните се установява, че ищецът е признал като доказан целеви разход на ответника част от предоставената му сума до размера от 4463лв., като исковата сума от 1705.23 лв. не е призната от ищеца като целево разходена, по съображения, че не са представени надлежно изискуемите разхооправдавателни документи съобразно изискванията в договора. С писмо от 14.05.2016г. ищецът е изискал от ответника представянето им, като по делото няма доказателства това писмо да е връчено или да е достигнало до знанието на ответника преди съдебното предявяване на вземането.

В хода на делото, ответникът е представил изисканите от ищеца писмени доказателства, които съдът е приобщил към доказателствения материал, а именно: фискален фон от 24.07.2015г. за сумата от 72.23 лв. за извършени разходи за хранителни продукти от „БОЛЕРО“ ЕАД, без данни от кого и с каква цел са закупени; фискален бон от 25.11.2015г. за платена в полза на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД; оригинален билет по маршрут Бургас- София на стойност 25 лв. за „23.04“ без посочена година. Граждански договор от 10.01.2015г., сключен между ответника и И. Д. за заплащане на хонорар в размер на 500 лв. месечно за организационна счетоводна дейност за 2015г. и за жестомимичен превод по тренировки и състезания на глухите спортисти в клуба, придружен от служебна бележка по чл. 45, ал. 4 от ЗДДФЛ, от която е видно, че посоченото лице Д. е декларирала за 2015г. доход в размер на 1500 лв.

Горната фактическа обстановка е установена правилно от районния съд, като въз основа на нея са направени правилни фактически и правни изводи за основателност на исковата претенция, които се споделят изцяло от настоящата съдебна инстанция, поради което на основание чл. 272 от ГПК въззивният съд препраща към тях. Първоинстанционният акт е постановен в съответствие с правилата на чл. 235 от ГПК съобразно правилно установените при спазване на съдопроизводствените правила по делото релевантни за спора факти, същият е ясно мотивиран и обоснован, като въззивният съд не установи наличието на нито едно от сочените в жалбата нарушения, водещи до неговата отмяна. В допълнение с оглед наведените в жалбата доводи, като прецени всички относими доказателства и обсъди въведените от страните доводи и възражения и при служебна проверка за спазване на императивните норми, настоящата инстанция намира следното:

Безспорно, с оглед спецификата и правното основание, на което е възникнало облигационното правоотношение между страните /чл. 59б, ал. 2 от ЗФВС -сега отм./, предоставените от ищеца на ответника финансови средства са с конкретно целево предназначение за дейностите, посочени в одобрения проект. Разходите са извършването им са описани в чл. 4 и чл. 5 от договора, като същите следва да отговарят на условията на програмата, въз основа на която е сключен договора. За да бъде извършен контрол за правилно целево разходване на предоставените средства, ответникът е следвало да представи в уговорения срок до 31.01.2016г. финансов и съдържателен отчет, който не следва да има посоченото в чл. 7 от договора съдържание, ведно с приложени съответни разхооправдателни документи с подробно описание на заплатените стоки, услуги и консумативи.

Съгласно чл. 11, ал. 3 от договора ответникът дължи възстановяване на предоставените му финансови средства, ведно със законната лихва, когато средствата не са усвоени и/или разходвани по предназначение в срока на действие на договора, не са отчетени съгласно изискванията на програмата или отчитането им не е прието от ищеца.

В случая досежно процесната сума от общо 1705.23 лв. настоящата инстанция намира, че районния съд е извършил правилна преценка, че представените по делото разхооправдателните документи не са отчетени съгласно изискванията на програмата, въз основа на която е сключен договора. Този извод напълно се споделя и от въззивния съд, тъй като от представените доказателства не се установява, че удостоверените с тях разходи касаят пряко финансираната от ответника спортна дейност, свързана с тренировъчен процес и състезателна дейност. Видно от съдържанието на фискалния бон същият установява покупка на хранителни продукти на посочената в него стойност, без данни от кого и с каква цел са закупени, като в тази връзка основателно се явява възражението на ищеца, че финансирането обхваща само изхранване при организирано настаняване на спортисти, а в случая няма данни покупката да касае такава дейност. Що се касае до платената електроенергия не се установява същата да се отнася до спортна база на ответника, а обстоятелството, че сметката за ел. енергия касае обект на трето лице също води до извода,

че разходът не попада в обхвата на програмата съобразно договора между страните. По отношение на представения пътнически билет, основателни се явяват възраженията на ищеца, че поради посочване само на датата и месеца, без годината на издаването му не може да се приеме, че разходът за закупуването му са направени пред процесната 2015г. И на последно място досежно сумата от 1500 лв., отчетена като платена на И. Д. по граждански договор от 10.01.2015г., сключен между нея и ответника за организационна счетоводна дейност за 2015г. и за жестомимичен превод по тренировки и състезания на глухите спортисти в клуба, въпреки, че е спазено изискването за представяне на служебна бележка по чл. 45, ал. 4 от ЗДДФЛ, от която е видно, че посоченото лице Д. е декларирала за 2015г. доход в размер на 1500 лв., основателен се явява отказът на ищеца да приеме сумата от 1500 лв. като целеви разход, по съображения, че липсва разбивка каква част от сумата се отнася за всяка от посочените две дейности по договора, тъй като само едната от тях - жестомимичния превод по тренировки и състезания на глухите спортисти в клуба се явява финансирана по договора дейност.

По гореизложените съображения въззивният съд счита, че поради обстоятелството, че представените по делото доказателства не установяват спазване на изискванията по чл. 7 вр. с чл. 4 и чл. 5 от сключения между страните договор, същите не могат да бъдат зачетени като разхооправдателни документи за финансирани по договора дейности. Ето защо следва, че полза на ищеца е възникнало соченото от него основание на чл. 11, ал. 3 от договора за изискване от ответника да му възстанови сума от 1705.23 лв., поради липсата на надлежни доказателства за целевото й разходване съобразно уговореното, което налага уважаване изцяло иска му за главницата и акцесорната претенция за законната лихва.

Поради неоснователност на въззивната жалба, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 25, ал. 1 от НЗПП в полза на въззиваемия следва да се присъди претендираното за въззивното производство юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 261000 от 19.07.2021 г., постановено по гр. дело № 4321/2020 г. по описа на РС-Бургас .

ОСЪЖДА СДРУЖЕНИЕ „СПОРТЕН КЛУБ НА ГЛУХИТЕ СПОРТ ТУРИЗЪМ И ЗДРАВЕ“, ЕИК: 102928664, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ул. „Самуил“ № 55, партер, представлявано от председателя Йордан Б. Георгиев **ДА ЗАПЛАТИ** на МИНИСТЕРСТВО НА МЛАДЕЖТА И СПОРТА, БУЛСТАТ : 175745920, с адрес: град София, бул. „Васил Левски“ № 75 юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство в размер на 100 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____